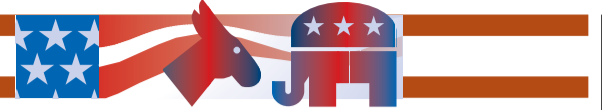

La cursa cap a la Casa Blanca

Andy Bichlbaum Activista antisistema

Entrevista

QUADERN DE CAMPANYA

“Caldrà pressionar Obama perquè canviï el rumb del país”

GIR • “Aquestes eleccions seran històriques, com les que van guanyar Lincoln o Roosevelt” **PRETENSIO** • “Hem d'acabar amb l'herència de Reagan” **Per: Àlex Vicente**

L'activista Andy Bichlbaum forma part del grup antisistema The Yes Men, que saboteja les multinacionals poc respectuoses amb el medi ambient mitjançant espectaculars actes públics. Fervent defensor d'Obama, creu que assistim a un moment de canvi amb pocs precedents en la història dels Estats Units.

Per qui votarà?

Per Obama. Aquestes eleccions seran històriques, del mateix nivell de les que van guanyar Lincoln o Roosevelt, i cal que triem un líder que pugui estar a l'altura. McCain i Palin no hi estan. Un cop al poder, caldrà que els ciutadans pressionem Obama per obligar-lo a prendre decisions coratjoses que permetin canviar el rumb del país.

¿Els candidats tenen una consciència ecològica forta?

En política, tot és oportunisme. El desenvolupament sostenible no s'escapa d'aquesta regla. Tots dos candidats a president estan d'acord amb el desenvolupament d'energies renovables i biocarburants. Però hi ha grans diferències entre l'un i l'altre. El demòcrata Obama és més sensible als desitjos dels ciutadans i a la seva consciència ecològica, mentre que el republicà McCain s'interessa

Andy Bichlbaum, que saboteja les multinacionals poc respectuoses amb el medi ambient, ahir a Nova York ■ ÀLEX VICENTE

sa més a beneficiar el comerç i les grans empreses.

Després de la crisi, les crítiques al capitalisme semblen haver-se multiplicat entre els ciutadans. Vostè ho veu així?

Avui tots els canvis tornen a ser possibles. De cop i volta, tothom ha entès que cal un mercat, però que les persones sempre han de ser més importants. Fins i tot

exmembres de l'administració Bush han reconegut haver adoptat males decisions en això.

Vostè aposta per la contestació sindical i la pressió ciutadana, però als EUA són gairebé inexistent, no?

Així ha estat els últims 30 o 40 anys, però amb Roosevelt vam ser el país més progressista del món. Hi havia impostos elevats per redistribuir la riquesa, els sous esta-

ven controlats pel govern i teníem sindicats molt forts.

Es parla molt d'Obama com d'un nou Roosevelt...

Vivim la mateixa situació que a finals dels anys 20. La cultura política del moment era molt progressista per la influència del New Deal. Va ser Reagan qui va acabar amb aquest llegat. Ara cal acabar amb l'herència de Reagan. ■

Toni Cruanyes

McCain sí que necessita un espot televisiu

Barack Obama s'ha gastat entre 3 i 5 milions de dòlars en un bloc de publicitat de 30 minuts a les principals televisions dels Estats Units. ¿En què el beneficia, ara, un publibreportatge així? Totes les enquestes li donen un avantatge considerable. A més, segons la consultora electoral Nielsen, Obama ha contractat un 150% més d'anuncis que McCain durant el mes d'octubre a les televisions dels estats *indecisos* de Colorado, Florida, Geòrgia, Missouri, Ohio, Pennsilvània i Virgínia. Per tant, l'espot d'ahir a la nit —a més de reiteratiu en el contingut— té un component de risc. L'objectiu tàctic és arribar als electors que decideixen el seu vot

El publibreportatge d'Obama té un objectiu estratègic, més que tàctic

durant els últims dies de campanya. Però, segons l'analista política del *Washington Post* Jeanne Cummings, també hi ha un objectiu estratègic en la decisió d'emetre el publibreportatge: no perdre la iniciativa. Obama té la intenció d'arribar al 4 de novembre marcant l'agenda, portant la veu cantant. No vol que es repeteixi la derrota inesperada davant de Hillary Clinton a les primàries de Nou Hampshire, quan les enquestes li donaven un avantatge de més de 10 punts. Aquella relliscada li va costar que el duel amb l'exprimera dama el desgastés considerablement durant mesos. Per això el seu equip de campanya executa en la seva totalitat el pla de campanya previst, encara que alguna de les contingències aparentment no facin falta. McCain, mentrestant, no aconsegueix fer-se sentir. Ahir, Larry King, de la CNN, li va donar una oportunitat de rèplica. Però el candidat republicà necessita més que això. Fins i tot, ara, en la seva aparició televisiva, torna a anar a remolc d'Obama. ■

Tempesta i victòria freda

1992 • Malgrat la victòria contra Saddam a Kuwait i el col·lapse soviètic, Bush pare va caure per culpa de l'economia **RELLEU** • Clinton el va guanyar en uns comicis en què Ross Perot va tenir un 19% dels vots

Juanjo Navarro Arisa

George H.W. Bush va guanyar les eleccions del 1988 contra Michael Dukakis, governador de Massachusetts, que havia obtingut la nominació demòcrata després de la retirada d'altres aspirants com l'afroamericà Jesse Jackson. Bush va guanyar amb el 53,4% dels vots.

Durant el 1989, el bloc soviètic a l'Europa de l'Est va patir un

col·lapse en cadena: el Mur de Berlín es va esfondrar i la Unió Soviètica no va tardar a desmembrar-se. La fi de la Guerra Freda es consumaria el 1991 amb la dissolució de l'Estat soviètic. El col·lapse comunista va ser el resultat d'una cadena d'esdeveniments imprevistos. Bush va prometre una política exterior “mesurada” envers els antics adversaris.

La prova més important per a l'administració Bush arribaria el 1990 amb la invasió de Kuwait pel dictador iraquí Saddam Hus-

sein. Bush va teixir una coalició que va desplegar 425.000 soldats nord-americans i 118.000 d'altres nacions a la frontera amb l'Iraq. Kuwait va ser reconquerit a començaments del 1991 després d'un bombardeig aeri i una campanya terrestre que va destruir la capacitat bèl·lica de Saddam. Tot i així, el dictador no va ser enderrocat. Els falcons dels EUA es van quedar amb la sensació de no haver acabat la feina.

Malgrat la popularitat que suposava haver presidit el país durant la campanya militar més im-

portant dels EUA des de la Segona Guerra Mundial i la victòria imprevista a la Guerra Freda, Bush no va superar el desgast de les dificultats econòmiques i els constants déficits del pressupost. A les eleccions del 1992 va ser derrotat pel gairebé desconegut governador d'Arkansas, Bill Clinton, que va guanyar amb el 43,3% dels vots. La resta dels sufragis es van repartir entre Bush (37,7%) i un tercer candidat, el milionari Ross Perot (19%). Clinton va ser el primer demòcrata que guanyava unes eleccions des de Carter. ■

Comenta l'article a www.avui.cat/44904